

A Győri Ítélőtábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2016. március 17. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt **I.r. vádlott** ellen indult büntetőügyben a Tatabányai Törvényszék 2015. november 17. napján kihirdetett 3.B.147/2015/18. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A szabadságvesztés-büntetés időtartamát 6 (hat) év 6 (hat) hónapra, míg a közügyektől eltiltás tartamát 7 (hét) évre **enyhíti.**

A kihirdetett ítélet rendelkező részének megfelelően az írásbeli határozatot kijavítja azzal, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap, és mellőzi a minimális tartamra történő utalást.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a mellőzi a 10.§ (1) bekezdésére, továbbá a bűnjelek megsemmisítésére vonatkozó rendelkezést.

A börtönbüntetésbe az elsőfokú ítélet kihirdetéséig töltött időt számítja be, továbbá a Btk.325.§ (1) bekezdés a/ pontjában meghatározott bűncselekmény megnevezése helyesen lőfegyverrel visszaélés büntette.

A vádlott magyar állampolgár, útlevelének száma

A szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárás során 22.600 (huszonkettőezer-hatszáz) Ft bűnügyi költség merült fel, amelyet az állam visel.

I n d o k o l á s :

A Tatabányai Törvényszék a 2015. november 17. napján kihirdetett **3.B.147/2015/18. számú ítéletében I.r. vádlott** bűnösségét megállapította emberölés bűntettének kísérletében (Btk.160.§ (1) bekezdés, Btk.10.§ (1) bekezdés), és lőfegyverrel vagy lőszerrel visszaélés bűntettében (Btk.325.§ (1) bekezdés a/ pont). Ezért halmazati büntetésül 8 év börtönbüntetésre és mellékbüntetésként 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. A lefoglalt

lőfegyvert és lőszerhüvelyeket elkobozni és megsemmisíteni rendelte, valamint rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról és a bűnügyi költség viseléséről.

A vádlott és védője az emberölés büntette viszonylatában felmentésért, egyebekben enyhítésért jelentett be fellebbezést. Az ügyész az ítéletet tudomásul vette.

A **Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.116/2015/5-I. számú átiratában** a védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta. Kifejtette, hogy a törvényszék a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le a bizonyítási eljárást és mérlegeléssel megalapozott tényállást állapított meg. Relatív szabálysértésként kell értékelni, hogy elmulasztotta a vádlottal szemben fenntartott előzetes letartóztatás a Be.132.§ (1) bekezdés a/ pontja szerinti 6 hónapos felülvizsgálatát, mely azonban nem akadályozza az érdemi felülbírálatot. A tényállás pontosítását indítványozta a pszichiáter szakértői vélemény alapján akként, hogy a terhelt beszámítási képessége közepes-súlyos fokban korlátozott, illetőleg a lövéstávolságokat kérte korrigálni a helyszíni vázlatok alapján. Eszerint az első lövést 13,5 méterről, a másodikat 14,2 méterről, a harmadikat pedig 13 méterről adta le **I.r. vádlott**.

Az ügyész rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság helyesen zárta ki a jogos védelmi helyzetet, részletesen elemezte a terhelt védekezésében kiütköző ellentmondásokat, hiba nélkül vetette össze az egyéb bizonyítékokkal, eleget téve az indokolási kötelezettségének, és mérlegeléssel megalapozott tényállást állapított meg. A 6. oldal 8. bekezdésében írt következtetést és a 10. oldal 6., továbbá a 11. oldal 4. bekezdését a jogi indokolás körében kérte szerepeltetni, egyebekben a bűnösség megállapítását okszerűnek, a jogi minősítéseket törvényesnek tartotta. A bűnösségi körülmények helyesbíteni kérte a beszámítási képesség korlátozottság mértéke szerint, továbbá azzal, hogy az élet elleni cselekmény kísérlete befejezett, de távoli, melyek enyhítőleg hatnak. Így is arányosnak tartotta a fő- és mellékbüntetést, azok mérséklésére nem látott törvényes indokot.

Felhívta a figyelmet, hogy a törvényszék az ún. „kis ítéletben” rögzítette a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának megállapítására vonatkozó rendelkezést, ez azonban az indokolt ítéltből kimaradt, így helyesbíteni kell akként, hogy abból mellőzendő a legkevesebb három hónapra történő utalás. Mellőzni kérte a bűnjelek megsemmisítésére utaló rendelkezést, egyéb tekintetben az ítélet helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú bíróság **nyilvános ülésén** megjelent **védő** a felmentés, továbbá enyhítés iránti fellebbezését fenntartotta, illetve annak elsődleges irányát megváltoztatva megalapozatlanság okán, az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására történő utasítását kérte.

Előadta, hogy védence az eljárás során a lőfegyverrel visszaéléssel vonatkozásában ténybeli beismerő vallomást tett, az emberölés vonatkozásában következetesen tagadta bűnösségét, de nem ismerte el, hogy szándékában állt volna a sértettet megölni. Védekezése tartalmát tekintve egyrészt arra irányult, hogy jogos védelmi helyzetben cselekedett, mert már korábban is tartott a sértett támadásától. A vádbeli napon, amikor **sértett** hazaérkezett, a vádlott azt látta, hogy valami van a kezében, így közeledik felé, ezért félelmében lőtt a sértettre. A lőfegyverbe a vádbeli időszakot jóval megelőzően betöltötte az általa kipreparált töltényeket. Elmondta, hogy 3 alkalommal lőtt a fegyverrel, de nem célzott kifejezetten a sértettre. Az első alkalommal a sértett mellé, majd fölé célzott, harmadik alkalommal a földbe lőtt. A 3. lövésakor nem is látta a sértettet, mert a bokrok takarásában volt. A lövéseket

a lakásában az ablak előtt állva adta le, és nem olyan módon, ahogy a sértett elmondta. Az éles lövedék eredetileg nem sörétes volt, azt korábban átalakította, két vaktöltényt és egy söréttel megtöltött töltényt tárazott be a fegyverbe, ezeket használta. Előadta, hogy meg volt győződve arról, hogy ezek a lövedékek nem alkalmasak emberi élet kioltására, mert túlságosan kisméretűek. Ez is arra utal, hogy nem kívánta a sértettet megölni.

A törvényszék ezt védekezést nem fogadta el, de az ítélet indokolása egyoldalú és nem a rendelkezésre álló bizonyítékokból levonható következtetéseken alapul. Több ponton iratellenes, valamint olyan kategorikus kijelentéseket tartalmaz, amelyre bizonyíték nincs. Az ítélet 3. oldal 3. bekezdésében a törvényszék tényként fogadta el azt, hogy a sértett fejére irányzott volt a lövés, azonban illet még a szakértők sem állítottak.

A 4. oldal 4. bekezdésében írtak teljes mértékben ellentétesek a bizonyítékokkal, mert a sörétszemek nem kerültek elő, tehát semmi nem cáfolja, hogy méretük alapján nem voltak alkalmasak élet kioltására.

A 4. oldal 3. bekezdése iratellenes a pszichiáter szakértő véleményéhez képest, mivel védenca beszámítási képessége valójában közepes-súlyos fokban volt korlátozott.

Az 5. oldal 5. bekezdése a vádlott vallomásaival ellentétes, szubjektív megállapítást tartalmaz.

Az 5. oldal 7. bekezdésében szintén iratellenes a megállapítás, hogy a tölténykosarat a vádlott az átalakításkor dobta ki a szemébe, ugyanis ezek a töltények illet nem is tartalmaztak.

A 6. oldal 8. bekezdése ellentétes a fegyverszakértő véleményével, miszerint a sörétes lőfegyverrel nem is lehet célzott lövést leadni, mert a szórás miatt előfordulhat, hogy a lövedékek más irányba repülnek, mint amerre kilőtték azokat.

A 6. oldal utolsó bekezdése nem egyezik a hangfelvétel tartalmával, ahol igenis hallható az, hogy „hazajött az ember, aki engem meg akart gyilkolni”. Indítvány volt szakértő kirendelésére a hangfelvétel megvizsgálása céljából, mert a háttérhangok segítettek volna a sértetti magatartás és a vádlotti cselekvőség tisztázásában.

Az elsőfokú ítélet 7. oldal 7-10. bekezdéseiben a bíróság a saját iratellenes meggyőződéséből vont le következtetést a vádlott bűnösségére, csupán arra alapozva, hogy nem védekezett logikusan.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékokat nem elemezte teljes körűen, az indokolási kötelezettségének sem tett maradéktalanul eleget. Másodlagosan kérte a védő, hogy az emberölés büntettének kísérlete miatt emelt vád alól az ítélet tábla **I.r. vádlottat** mentse fel arra tekintettel, hogy a bizonyítékok nem alkottak olyan zárt logikai láncolatot, amely lehetőséget adott volna a bíróságnak arra, hogy minden kétséget kizáróan megállapítsa bűnösségét.

A lőfegyverrel visszaélés büntette miatt kiszabandó büntetés körében kérte figyelembe venni az igazságügyi pszichiáter szakértői véleményben foglaltakat és kérte, hogy a Btk.17.§ (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a korlátlan enyhítés lehetőségét alkalmazza a másodfokú bíróság. Védenca javára enyhítő körülményként kérte értékelni, hogy idős kora ellenére soha nem volt büntetve, a lőfegyver vonatkozásában ténybeli beismerő vallomást tett, valamint a becsatolt zárójelentésben írt betegségeiben szenved.

Az **ügyész** fenntartotta az átiratában foglaltakat. A védő által iratellenesnek minősített megállapítások tekintetében kifejtette, hogy ezek csak a vádlott vallomásával ellentétesek, az egyéb bizonyítékokkal azonban összhangot mutatnak, vagyis a tényállás megalapozott. A vádlott védekezése részben többirányú, részben önmagával ellentétes volt. Hivatkozott arra, hogy a földre lőtt, de az eljárásnak csak azon szakaszában, amikor ez már nem volt ellenőrizhető. Az eljárás későbbi szakaszában említette azt is, hogy a sértettnél fegyver volt. Az orvos-szakértői vélemény szerint a sértett fején lévő seb haránt irányú lefutású, tehát oldalt érte a lövés, és nem állhatott szemben a vádlottal, így a jogos védelmi helyzet biztosan nem állt fenn. A vádlott a tárgyaláson azt is állította, hogy a lökéshullámok sértették fel a sértett fejbőrét, de a szakértő ezt cáfolta.

A vádlott védekezésére tehát ítéleti tényállás nem alapítható. A vádlott elismerte, hogy kétszer is rálőtt a sértetre, ahogyan ez a nyomozati iratok 87-88. oldalán található jegyzőkönyvben szerepel. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat mérlegelte, értékelte, indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett. A tényállásból helyes következtetést vont a vádlott bűnösségére, a bűncselekmények minősítése is törvényes. Enyhítő körülmény, hogy az elsőfokú ítélet meghozatala óta negatív változás következett be a vádlott egészségi állapotában. A büntetlen előéletnek nincs jelentős nyomatéka.

A bűncselekmények büntetési tétele 5-22 évig terjedő szabadságvesztés, a középérték 13 év és 9 hónap, ebből kell kiindulni. Az orvos-szakértői véleményből kiemelendő, hogy a közepes-súlyos paranoid személyiségzavar éppen a sértett felé irányuló támadó magatartásban nyilvánult meg. Ez elvileg enyhítő körülmény lenne, de ezek a tulajdonságok a vádlott személyében meglévő társadalomra veszélyesség magas fokát hangsúlyozzák. A kiszabott büntetés további enyhítése tehát nem indokolt.

I.r. vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában megismételte a védekezése lényegét. Álláspontja szerint a szakértők nem végeztek megfelelő munkát, megállapításaik tudományos alapon cáfolhatók. Kifejtette például, hogy az ítélet 3. oldal 1. bekezdésében írtakkal ellentétben a lövési energia legalább tízszer kevesebb, és ilyen lövedékkel alkalmatlan arra, hogy a csontot átüsse. Elfogultnak tartotta az elsőfokú bíróságot, amiért új szakértők bevonására tett indítványait gondolkodás nélkül elutasította, hogy ki ne derüljenek a nyomozati hibák, illetve a tanúk hazugsága.

Az egész eljárás során lekezelően bántak vele, azt sem hitték el neki, hogy orvosi diplomája van, meg sem hallgatták a szakmai érveit. Fél életét külföldön töltötte, kutatóként dolgozott, tudományos munkát végzett, de ezt mind kétségbe vonta az elsőfokú bíróság.

A nyomozó hatóság felületesen helyszínelte, rosszul mérte a távolságokat, az orvos-szakértő meg sem nézte a sérülést, a fegyverszakértő pedig azt sem tudta, hogy a fegyverhez való töltényekben nincsen sörétkosár. A hangfelvételről azt állította a bíró, hogy kellőképpen jó minőségű, de ő semmit nem hallott belőle.

Elmondta, hogy az életéről volt szó és az élettársa életéről, ezért védekezett. Továbbra is retteg a sértettől, mert sok embert tud mobilizálni, akik árthatnak neki. Kérte az emberölés vádjá alól a felmentését a jogos védelmi helyzetre hivatkozva. A fegyver engedély nélküli tartása tekintetében előadta, hogy régen elévült.

Az ítélet tábla a bejelentett védelmi fellebbezésekre tekintettel az első fokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be.348.§ (1) bekezdése alapján felülbírált. Ennek alapján az enyhítésre irányuló jogorvoslati kérelmet **megalapozottnak** találta az alábbi indokok szerint.

Megállapította, hogy a Tatabányai Törvényszék az eljárása során a perrendtartási szabályokat maradéktalanul betartotta, az ítélet hatályon kívül helyezésére okot adó szabálysértés nem történt, az érdemi felülvizsgálat lefolytatható volt.

Relatív eljárási szabályt sértett azonban az elsőfokú bíróság, amikor a Be.132.§ (1) bekezdés a/ pontja értelmében nem vizsgálta felül a kényszerintézkedés indokoltságát annak fenntartását követő 6 hónap elteltével, ennek azonban a döntésre nem volt kihatása.

A törvényszék az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges valamennyi bizonyítékot feltárta és összegyűjtötte, és indokolási kötelezettségének is eleget tett. Elemezte a vádlott és a sértett vallomásait, azokat összevetve az egyéb adatokkal, meggyőző magyarázatot adott arra, hogy miért nem fogadta el **I.r. vádlott** védekezését, aki az ölési szándékát, illetőleg a sértettre irányuló célzott lövés leadását tagadta, valamint jogos védelmi helyzetre hivatkozott, a lőfegyverrel visszaélés bűncselekménye pedig - álláspontja szerint - elévült. Minden olyan tanút kihallgatott, aki bármely releváns információval rendelkezett a sértetti, illetőleg a vádlotti vallomások ellenőrzéséhez.

A cselekmény előzményei vonatkozásában rendelkezésre állt a Mosonmagyaróvári Járásbíróság jogerős ítélete, melyből kiderül, hogy **sértett** és a vádlott között évek óta rossz viszony volt **I.r. vádlott** macskáinak meglövése miatt. A terhelt volt élettársa tanúvallomásában elmondta, hogy a szomszédot sokszor látta a kerítésük fölött leselkedni, ami bizonyos fokig megalapozta a terhelt félelmét. A vádlott éppen a vádbeli napot megelőzően, augusztus 14-én vitte be a meglőtt macskájáról készült röntgenfelvételeket a rendőrségre, a feljelentése alapján állatkínzás miatt folyamatban lévő nyomozás kapcsán.

1. tanú hallotta, amikor a vádlott egyszer olyan kijelentést tett, miszerint a sértett visszakapja a vádlott cicáiban megtalált lövedékeket.

2. tanú a cselekmény előtt beszélt a vádlottal, aki óvva intette **sértettől** a frissen beköltözött albérlőt azzal, hogy a szállásadója egy veszélyes ember.

I.r. vádlott elme- és pszichés státusza tekintetében az igazságügyi elmeorvos-szakértői vélemény egyértelmű, ami szerint a vádlott az elemzőkódás kóros állapotában; üldözési mániában szenved, mely közepes - súlyos fokban korlátozta a beszámítási képességét.

Az esetet közvetlenül megelőző szópárbajról **sértett** is számot adott, nem vitatva, hogy meglehetősen gorombán kérte számos **I.r. vádlotton**, hogy megint az ő háza körül ólálkodik.

3. tanú a közelben kocsit pakolva hallotta, hogy a sértett kiabál a vádlottal, illetve hallotta a lövéseket és látta elfutni a vérző fejű sértettet, akit az após, **4. tanú** kötözött be a mentő kéréséig.

5. tanú, 6. tanú, 4. tanú rögtön a cselekmény után értesültek a sértett elmondásából a történetekről, valamint látták a fején lévő sérülést.

A sértettek által elszenvedett sérülésre adott igazságügyi orvos-szakértői vélemény egyértelmű volt, az eljárás során ez nem is képezte vita tárgyát.

A **sértett** részvételével lefolytatott helyszíni kihallgatás fotói és a helyszínrajz adtak támpontot a vádlott és sértett közötti távolság, a sértett mozgása meghatározására a lövések pillanatában. **I.r. vádlott** azt állította, hogy a lövések leadásakor egyáltalán nem látta

sértettet, mert sűrű bokros terület választja el a házsort a játszótértől, amerre a sértett mozgott. A tárgyaláson a vádlottnak is bemutatott rajz és a fotók alapján azonban megállapítható, hogy az első lövéskor a sértett a kapuja előtti járdán állt pontosan abban az irányban, ahol nem voltak növények. A második lövés közben az autója mögé bújott, amely még a jól belátható füves területen van, a járda mellett. Onnan elfutva abban a szögben haladt el a játszótér irányába, ahová akadálytalanul lehet kilátni a vádlott nappalijának ablakából (nyomozati irat 186., 192., 194., 197. és 201. oldalak). A helyszínrajz adataiból kitűnik, hogy a lövéstávolság mindig jóval 20 méter alatt volt - kb. 13-14 méter - és a sértett a harmadik lövésnél volt a legközelebb a vádlotthoz (203. oldal). Nyári, nappali fényviszonyok között, egy - saját bevallása szerint is - gyakorlott lövőnek még felindult állapotban is lehetséges volt célzott lövést leadni.

A vádlott maga sem tagadta, hogy sosem rendelkezett fegyver- és lőszer tartásához engedéllyel, csupán azzal védekezett, hogy több mint egy évtizede vásárolta a puskát és a vádbeli eset előtt soha nem használta. Úgy gondolta, hogy a cicájából kiszedett, és az eredeti golyók helyére a tölténybe betöltött, kis méretű sörétekkel nem is lehet sérülést okozni. Valójában elijeszteni akarta a haragosát a két - nagy hanghatással járó - vaktöltény, majd a sörétes töltény ellövésével.

A fegyverszakértő véleményét, miszerint a **I.r. vádlott** által használt fegyver löfegyvernek, illetve tüzfegyvernek minősül, senki nem vonta kétségbe. Az is tény, hogy **sértett** lakásán a rendőrök találtak egy légfegyvert és hozzá való Norica típusú sörétes töltényeket. A szakértő nem zárta ki a tárgyaláson - **I.r. vádlott** elmondását figyelembe véve -, hogy Norica töltényből származó sörétekkel preparálta a puskához való lőszereket, de leszögezte, hogy a nagy tűzerejű fegyverből kilőve 100 méteren belül ezek is alkalmasak élet kioltására (18-as jegyzőkönyv, 61. oldal). A szakértő elmondta azt is, hogy a sörétes tölténnyel nehezebb pontosan célozni, viszont könnyebb eltalálni valamit, mert a sörétkosarak kb. 20-25 méter után leesnek, és van egy legalább 10 cm sugarú szóródása a sörétszemeknek. Minél kisebbek a sörétek, annál nagyobb a szóródás hatósugara (63. és 66. oldal). Figyelembe véve a helyszínen mért 20 méteren belüli lőtávolságokat, a sörétes tölténnyel is nagy találati biztonsággal tudott a vádlott célozni. Ha valaki irányába történik a lövés leadása, mindig számolni kell az eltalálásával, függetlenül attól, hogy kissé mellé, vagy fölé történt-e a célzás.

A célzott lövés tekintetében tehát a fegyverszakértői nyilatkozatból, a sértett fejtetőjének megsérüléséből, a rendőrséggel folytatott telefonbeszélgetés hangfelvételéből, illetve **7. tanú** vallomásából lehet következtetést levonni.

A vádlott tagadta, hogy meg akarta volna löni **sértettet**. Ennek ellentmondott saját maga azzal, hogy két vaktöltény mellett és éles lőszert is betöltött a fegyverbe. A két, nagyot durranó ártalmatlan lövedék tökéletesen elegendő lett volna a sértett elriasztására, aki már az első lövés után is igyekezett elmenekülni. A rendőrségi bejelentés hanganyagából hallatszik, hogy **I.r. vádlott** teljesen felindult állapotban, átkozódva lőtt egymás után háromszor, nem törődve az élettársa kétségbeesett tiltakozásával és azzal sem, hogy a rendőrségi ügyeletes mindezt hallja. Sőt, közölte vele, hogy „rálőtt” a sértettre.

A vádlott élettársa elmondta, hogy a sértett felbukkanásakor a vádlott kiegyenesedett az ablakban, letette a telefont a párkányra, felvette a puskát, azt felemelt felkarokkal tartotta és úgy lőtt. A puskatás a 171 cm magas vádlott dereka magasságában volt, de a puszkacső irányát nem látta. Az éles töltényből származó sörét kb. 14 méterről eltalálta a kb. 185 cm

magas sértett fejének tetejét, tehát felfelé irányuló lövést kellett a vádlottnak leadni. Az orvos-szakértői vélemény szerint kizárható, hogy a sértett feje a lökéshullámtól sérült meg. A töltényből kirepült 4 mm-es sörét okozhatta a nagyon felszínes, érintőleges sérülést, amely a koponyatetőt takaró fejbőrt érte, oldalról, hosszanti irányban (18. jkv. 26., 47. és 67. oldal). A kifejtettekéből következik, hogy a terhelt ellentmondásos védekezése nem foghatott helyt.

Az eljárási hibáktól mentesen, mérlegeléssel megállapított tényállás azonos bizonyítékok mellett a fellebbezési eljárásban - a felülmérlegelési tilalom folytán - nem támadható és írható felül, miután az elsőfokú bíróság logikai hibát nem vétett.

Az ítélet tábla szerint a **törvényszék ítélete** ilyen formán **megalapozott**, de személyi része a terhelt egészségi állapota, míg a történeti része az eseménysor tekintetében, illetve ítéletszerkesztési hibák folytán pontosításra szorul az iratok tartalma alapján az alábbiak szerint (Be.351.§ (2) bekezdés a/ pont).

A személyi rész 2. oldal II. pont akként helyes, hogy **I.r. vádlott** egészségi állapota súlyos cukorbetegsége folytán tovább romlott, mélyvénás trombózis miatt és infarktus tünetekkel kezelték (Bf.93/2015/6/ Vé/I. számú utóirat).

Itt kell rögzíteni a 4. oldal 6. bekezdésében írtakat akként, hogy a vádlott beszámítási képessége - kóros szintű paranoiája miatt - a cselekmény elkövetésekor közepes - *súlyos* fokban korlátozott volt (nyomozati irat 140-142. oldal).

A történeti tényállásban a 2. oldal 7. és 9. bekezdése, a 3. oldal 1-2. bekezdése a bizonyítékok értékelése körébe tartozik.

Az ítélet 3. oldal negyedik bekezdéséből mellőzni kell a „sértett fejére irányzott lövés” megállapítást (Takács Gyula fegyverszakértő nyilatkozata - 18. jegyzőkönyv 65. oldal, 4. bekezdés).

Az ötödik bekezdés azzal egészül ki, hogy a Mosonmagyaróvári Járásbíróság 2015. február 26. napján kihirdetett B.405/2014/9/II. számú, elmarasztaló ítéletében elbírált állatkínzás vétségét **sértett** - röviddel jelen ügyben vád tárgyává tett cselekmény előtt - 2014. július hónapjában követte el (20. számú utóirat).

A nyolcadik bekezdése pontosítandó akként, hogy a sértett hazaérkezésekor odaszólt a kertkapujánál álló vádlottnak: „Már megint mit leselkedsz itt, te faszkalap?”- majd bement a házába. Távozáskor a saját háza ablakából kihajoló vádlottnak ismét odakiabált, hogy jöjjön ki az utcára, ott beszéljék meg, miért leskelődik. Ezt követően lőtte el **I.r. vádlott** az első vaktöltényt (nyomozati irat 169. oldal - a sértett vallomása).

Mellőzendő a nyolcadik bekezdés utolsó sorából a vádlott azon megjegyzése, hogy „te macskagyilkos!” (nyomozati irat 87. oldal)

A nyolcadik és kilencedik bekezdés, továbbá a 11. bekezdés és a 4. oldal első két bekezdése akként helyes, hogy amikor **sértett** bement a házába, akkor **I.r. vádlott** a saját házában, a nappali ablakában hasalva elhelyezkedett, közben felhívta telefonon a rendőrségi ügyeletet és bejelentést tett, miszerint őt a szomszéd meg akarja ölni. Beszélgetés közben felállt, a telefont letette, majd a mellette lévő puskát felvéve, azt felemelt karokkal fölfelé tartva az

utcan újra megjelenő sértett felé lőtt. Közben az élettársa kétségbeesetten kérte, hogy tegye le a fegyvert. A vádlott ismét elsütötte a fegyvert - azt kiabálva, hogy: „Szemét geci!” - az élettársa tiltakozása ellenére, aztán újra ezt kiáltva harmadszor is rálőtt az elfutó **sértettre** (nyomozati irat 87. oldal és **7. tanú** vallomása 18-as jegyzőkönyv 49. oldal 3. és 8. bekezdés). A két lövés között **sértett** menekülés közben odakiabált a vádlottnak, hogy: „Mi a faszt képzelsz te magadról?” (nyomozati irat 223. oldal - **3. tanú** vallomása).

A 3. oldal tizedik bekezdés úgy helyesbítendő, hogy a vádlott a lövéseket 10 és 20 méter közötti, kb. azonos távolságból adta le, a harmadik lövésnél volt hozzá a sértett a legközelebb, aki hozzá képest jobbról balra közeledett futva, és így bal kéz felől, oldalról érte a harmadik, éles tölténnyel leadott lövés (nyomozati irat 203. oldal).

A 4. oldal harmadik bekezdésének tartalma - a mentők riasztása utáni rész -, illetve 4-5. bekezdése szintén a bizonyítékok értékelése körébe tartozik.

A fenti helyesbítésekkel a tényállás minden tekintetben megalapozott és az ítéletábra is erre alapította határozatát a Be.351.§ (1) bekezdése értelmében.

A törvényszék okszerűen következtetett vádlott bűnösségére, helyes a cselekmények minősítése és az ide vonatkozó jogi indokolás is túlnyomó részében szakszerű. A törvényszék ugyanis számos olyan - nem a bizonyítási anyag szerint megállapított tényeken alapuló - szubjektív következtetést tett, melyek nem tartoznak a jogi állásfoglalás körébe (6. oldal utolsó, 7. oldal 5-10. a 8. oldal első és hetedik, 9. oldal harmadik, 10. oldal harmadik és negyedik, 12. oldal 7. bekezdéseinek tartalma).

Mellőzendő az élet elleni bűncselekmény zárójeles megjelölésénél a stádiumra történő jogszabályhelyi utalás, mert azt csak szövegesen kell feltüntetni a 61. számú - a bűncselekmény bírósági határozatban történő megnevezéséről szóló - BK vélemény 3. pontjában írtak szerint.

A közbiztonságot veszélyeztető; a Btk.325.§ (1) bekezdés a/ pontjában meghatározott bűncselekmény megnevezése helyesen lőfegyverrel visszaélés büntette, tekintve, hogy a vádlott terhére a (2) bekezdésben második alapesetként szabályozott csekély mennyiséget meghaladó számú lőszer engedély nélküli tartása nem került megállapításra és vád tárgya sem volt (B.934/2014/27-I. számú vádirat 3. oldal utolsó bekezdés).

A vádlott által hivatkozott elévülés a lőfegyverrel visszaélés szempontjából szóba sem jöhet, hiszen - a törvényszék helyes érvelése szerint - az elévülési idő nem a fegyver engedély nélküli megszerzésének időpontjától indul. A lőfegyverrel visszaélés ún. állapot bűncselekmény. A Btk.27.§ d/ pontja értelmében az elévülés kezdő napja olyan bűncselekmény esetén, amely jogellenes állapot fenntartásában áll, az a nap, amikor ez az állapot megszűnik. Jelen ügyben a jogellenes állapotnak a lőfegyver lefoglalásakor, vagyis 2014. augusztus 15. napján szakadt vége, amikor a büntetőeljárás meg is indult a vádlott ellen.

A jogos védelmi helyzet kizárásának indokolásával a táblabíróság minden tekintetben egyetértett. Az irányadó tényállás szerint kétségtelen, hogy **sértett** hazaérkezésekor durván szólt a háza környékén leskelődő vádlotthoz, de esze ágában sem volt vele konfliktusba bocsátkozni, hiszen sietett vissza a rendezvényre. Teljes meglepetéssel érte a kertje kapuján

kilépve a vádlott első lövése, ezt követően pedig rémülten menekült. Részéről egyáltalán nem volt a vádlott felé irányuló, más módon el nem hárítható, közvetlen, jogtalan támadás. A légfegyverét a rendőrök a háza bejárati ajtaja mellett felakasztva találták a vádbeli napon megtartott házkutatáskor (nyomozati irat 51. oldal). A vádlott maga sem volt következetes abban, hogy látott-e valamilyen tárgyat **sértett** kezében.

A jelen ügyben megállapított emberölés, illetőleg ennek kísérlete esetén az elkövető tudata átfogja a sértett halála bekövetkezésének lehetőségét, és ezt kívánja, vagy ebbe belenyugszik. Az emberölésre, illetőleg a testi sértésre irányuló szándék megállapításánál az elkövetéskori tudattartalomra a 3/2013. Büntető Jogegységi határozatban felsorolt tárgyi (objektív) és az alanyi (szubjektív) tényezőkből lehet következtetni.

A tárgyi tényezők körében helyesen értékelte a törvényszék, hogy a vádlott egy nagy teljesítményű lőfegyverrel, viszonylag kis távolságról, először és másodszor vaktölténnyel, majd harmadszor éles tölténnyel a menekülő sértettre célzott lövéseket adott le, számolva azzal a lehetőséggel, miszerint az utolsó lövedékben lévő szóródó sörétek eltalálhatják.

Az alanyi tényezők körében az elkövető szándékára nyilvánvalóan kihatottak személyi tulajdonságai; az indulatvezéreltsége, a kóros paranoiája, ami egyéb iránt beszámítási képességét is közepes - súlyos fokban érintette. A szándék kialakulását befolyásolta az indítók is; miszerint a sértett több alkalommal bántalmazta a macskáit, illetve közvetlenül a cselekményt megelőzően dehonesztáló megjegyzéseket tett. A lövések közben elhangzott kijelentései - „Szemét gec!” - ugyancsak arra utalnak, hogy elégtételt akart venni az állatai kapcsán elszenvedett korábbi sérelmek miatt.

I.r. vádlottnak ilyen körülmények között tisztában kellett lennie azzal, hogy magatartásának egyenes következménye lehet a sértett megsérülése, akár halála bekövetkezése is. Ez az eredmény a véletlen folytán elmaradt, a sértett csak 8 napon belül gyógyuló sérülést szenvedett, de a súlyosabb lehetőségbe a terhelt belenyugodott. A töretlen a bírói gyakorlat szerint emberölés büntetnének kísérletét valósítja meg az elkövető, ha kis távolságról leadott célzott lövéssel csupán könnyű sérülést okoz (BH2010.57).

A vádlott élet elleni cselekménye eshetőleges szándékkal megvalósított, befejezett, de távoli kísérletként értékelendő.

Az elsőfokú bíróság felsorolta az enyhítő és súlyosító körülményeket, melyek kiegészítendők azzal, hogy nyomatékosan enyhít, miszerint a vádlott beszámítási képessége közepes-súlyos fokban korlátozott, továbbá az okirattal igazolt betegségei és a sértett provokatív magatartása. Enyhítő hatású, hogy az ölési cselekmény tekintetében a szándéka eshetőleges, a kísérlet távoli volt. A cselekmény kísérleti szakban maradásának akkor is enyhítő hatása van, ha a kísérlet befejezett volta miatt ennek a körülménynek a nyomatéka csekélyebb (BH2001.3). Az elsőfokú ítélet kihirdetése óta további négy hónapot töltött a legsúlyosabb kényszerintézkedés hatálya alatt. Az időmúlás kisebb súllyal esik latba, figyelemmel arra, hogy az élet elleni bűncselekmény büntethetősége nem évül el.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor nem tulajdonított nyomatékos, a büntetés kiszabását ténylegesen enyhítő hatást annak a körülménynek, hogy **I.r.** terhelt beszámítási képessége közepes - súlyos fokban korlátozott. A kísérlet folytán a kiszabott törvényi minimumhoz

képest kétszeres leszállásnak van helye a Btk.82.§ (2) bekezdés a/ pontja és (4) bekezdése szerint. A Btk.17.§ (2) bekezdése viszont úgy rendelkezik, hogy a büntetés korlátlanul enyhíthető, ha az elmeműködés kóros állapota az elkövetőt korlátozza a bűncselekmény következményeinek a felismerésében, vagy abban, hogy a felismerésnek megfelelően cselekedjen.

A kifejtett indokok alapján az ítélőtábla úgy ítélte meg, hogy **I.r.** vádlottal szemben aránytalanul súlyos az elsőfokú bíróság által alkalmazott 8 évi szabadságvesztés kiszabása. Ugyanakkor a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességnek kellő súllyal kell megjelenni a fő- és mellékbüntetés kiszabásakor. Ezért az ítélőtábla a terhelttel szemben kiszabott szabadságvesztést - a Btk.81.§ (1) bekezdés értelmében halmazati büntetésül 6 év 6 hónap szabadságvesztésre enyhítette.

Az élet elleni cselekmény jellegénél fogva a terhelt méltatlan a közügyekben való részvételre. A Btk.62.§ (1) bekezdése és 63.§ (1) bekezdése alapján a szabadságvesztés mértékéhez igazodó, alacsonyabb tartamú mellékbüntetés indokolt, ezért a másodfokú bíróság annak tartamát is enyhítette. Az így megállapított fő- és mellékbüntetés szolgálja kellően a büntetés Btk.79.§-ában meghatározott céljait.

A bírói gyakorlat szerint a vádlottnak a büntetés kiállítását jelentős mértékben megnehezítő, orvosilag is igazolt súlyos betegségei és a büntetőjogi beszámítási képességét az elkövetéskor közepes - súlyos fokban korlátozó kóros paranoiája együttesen megalapozhatja a törvényben foglaltaknál eggyel enyhébb büntetés-végrehajtási fokozat alkalmazását (BH1998.516). **I.r. vádlott** esetében ezek a körülmények fennállnak és kiegészülnek azzal, hogy a terhelt 64. életévében van, továbbá büntetlen előéletű. Ezért a táblabíróság - pótolva a törvényszék hiányzó jogi indokolását - a minősítéshez igazodó a Btk.37.§ (2) bekezdés ad/ pontjában szabályozott fegyház helyett eggyel enyhébb, börtön végrehajtási fokozat a Btk.35.§ (2) bekezdése szerinti megállapításával teljes mértékben egyetértett.

A táblabíróság a Kúria 61. számú BK véleményének 6. pontja értelmében az előzetesen írásba foglalt és kihirdetett rendelkező résznek megfelelően az írásba foglalt határozatot kijavítja azzal, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap a Btk.38.§ (2) bekezdés a/ pontja alapján. Mellőzi a minimális tartamra történő utalást, mivel ennek csak a 2 évet el nem érő mértékű szabadságvesztés kiszabása esetén van jelentősége.

A törvényszék az előzetes fogvatartás beszámításának csak a kezdő időpontját tüntette fel, ezért az ítélőtábla a rendelkezést akként pontosítja, hogy a börtönbüntetésbe az elsőfokú ítélet kihirdetéséig töltött időt számította be.

Az elsőfokú döntést helyesbítve - a bűnjelként kezelt - lőfegyver és lőszerhüvelyek megsemmisítésére vonatkozó rendelkezést mellőzte, mivel a Btk.72.§ (1) bekezdés a/ és d/ pontja alapján helyesen alkalmazott anyagi jogi intézkedés (elkobzás) mellett ugyanazon tárgyak vonatkozásában nincsen helye a Be.155.§ (8) bekezdése szerinti eljárásjogi intézkedésnek.

A Be.258.§ (2) bekezdés b/ pontja értelmében pótolta a terhelt személyi adatai között vádlott állampolgárságát és személyazonosító okmányának számának feltüntetését.

Az ítélet egyéb rendelkezései helyesek.

A fentiekben kifejtettek alapján a táblabíróság a Tatabányai Törvényszék 2015. november 17. napján kihirdetett 3.B.147/2015/18. számú ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltaknak megfelelően megváltoztatta, egyebekben a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítélőtábla a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdése szerint a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a másodfokú eljárás befejezéséig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban a kirendelt védő díjával felmerült bűnügyi költség állam általi viseléséről történt rendelkezés - a Be.339.§ (1) bekezdésére, illetve a Be.74.§ (3) bekezdés c/ pontjára figyelemmel - a Be.381.§ (1) bekezdésén alapszik.

Győr, 2016. március 17. napján

Dr. Zólyomi Csilla sk.	. Vajda Edit sk.	. Németh Balázs sk.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó	a tanács tagja

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Tatabányai Törvényszék 2015. november 17. napján kihirdetett 3.B.147/2015/18. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2016. március 17. napján

. Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó: